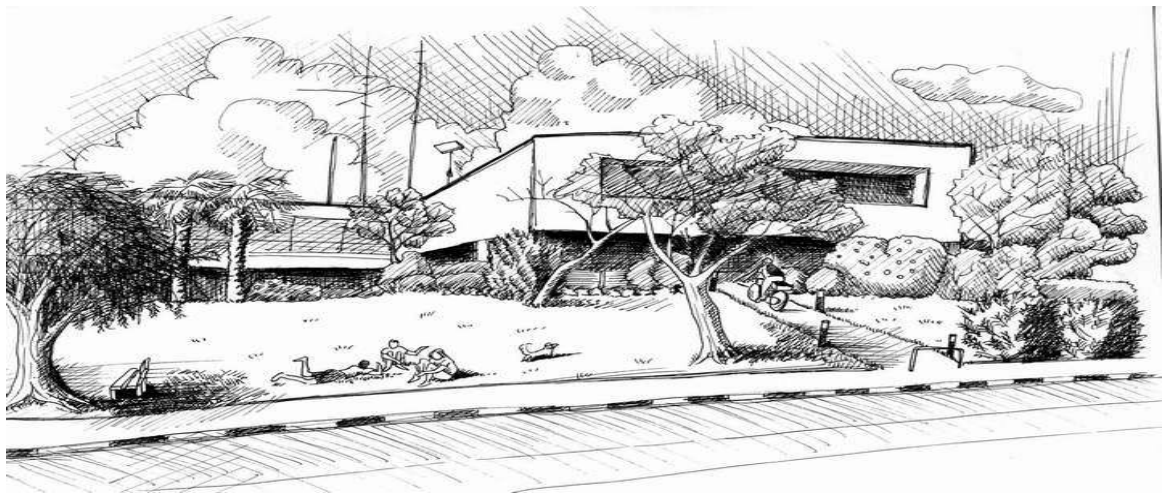

דברי הכפר

אדם לא צריך יוצר מחצי
תריסר חברים. חבר הוא מי
שאחרי שלא התראיתם ששה
חודשים, אתם ממשיכים כאילו
נפגשתם אתמול.

מתוך: החיים זה לא אוניברסיטה

גיליון מס' 2073 *י"ד בחשון תשס"ח *
26 באוקטובר 2007 * כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il
clinic@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

אור אורן	28/10
אלפי סלע	29/10
ויקטור בן רשף קרני בת (נכדה-פרלסון)	30/10
ג'ורג' נאי כפיר בן צבי (נכד)	2/11

ימי נשואין

עמליה וגיל לזין	29/10
פרנקי ופיל גליק	30/10

פירוורים אחרי טיפ טיפחות הגשם

אין אחד שלא שמח לקראתו, והשנה זכינו להתעורר איתו בבקר של שישי האחרון, אז נברך ברוך שובו ונקווה זכות לעוד הרבה גשם ושניזכה לראות את רמת הגולן והסביבה שוב בירוק ואת החרמון בלבן צחור בקרוב, אז התחלנו ב-2.2 מ"מ והדרך עוד ארוכה. אז בבקשה מכם לתפילות הפרטיות שלכם אפשר להוסיף גם תפילה לגשם.

ברכות לג'וליו קלבזזה – משפחת ג'קסון הצעירה
 בן פרחיה – משפחת קולינס הצעירה
 יונתן צ'ריטון – משפחת אדלשטיין הצעירה
 יוני פרימן – משפחת מזרחי
 חיילים מגרעין צבר שסיימו השבוע את מסלול האימונים של הנח"ל וזכו לסיכה הנכספת של היחידה.

פנים חדשות ישנות במרפאה, ברוכה החוזרת ליפעת וויסבקר ששוב מחייכת אלינו במרפאה, מאחלים לך שלא תהיה לך עבודה ושנתראה מחוץ למרפאה יותר מאשר בתוכה.

יום שלישי יצאו ילדי כיתות א' ממבוא גליל לטיול הראשון שלהם במסגרת בית הספר. הם נסעו לאגמון החולה שם הם צפו בכמויות אדירות של עופות שעוצרות באגם למנוחה ואוכל בדרכם לאפריקה, כמו הציפורים שנודדות לארצות יותר חמות גם הפרפרים נפרדים מאתנו בימים אלה ויחזרו אל גינותינו באביב כשיחמם שוב.

גם נערי כיתות ט' מעמק החולה יצאו לטייל ברחבי ארץ ישראל, הטיול שלהם היה לג'ילבון, כמו תמיד כולם חזרו עייפים אך מרוצים.

ברוך שובם של יוסי וצביה שקפצו לביקור קצר אצל עודד בנם בסקוטלנד, וניצלו את הביקור לטייל ברחבי הארץ היפיפייה והירוקה.

לאוהבי הכדורסל שבנינו, אתם מוזמנים כל שבת אחה"צ לצפות בחוויה שאין שני לה, על המגרש המחודש משחקים חברים נערים תושבים וילדים, אין הבדל גיל, יכולת, גובה או כושר בין השחקנים רק מטרה אחת וזה ליהנות ממשחק כדורסל, אז למי שבא לשחק לעודד לצעוק וסתם לבלות מוזמן ב-17:00 למגרש.

ביום רביעי ציינו בטקסים בבתי הספר 12 שנים לרציחתו של יצחק רבין וכמו בכל שנה שוב למדו ילדינו מי היה האיש ומורשתו ומה היתה הסיבה שרצחו אותו, לא יאמן שכבר עברו 12 שנים.

זהו זה להפעם אבל כמו בריטים טובים, התחלנו במזג האוויר ונסיים במזג האוויר, נוסיף לברכות סוף השבוע ברכה לגשם שיבוא והרבה.
 שבת שלום שבת של חום ואהבה

ארי שטיינר והמשפחה

פינת המודעות הקטנה

"דברי"

עד להודעה חדשה אני ממשיכה לערוך את העלון. מבקשת להזכירכם שהכתבות צריכות להגיע אלי למייל או לתא הדואר של "דברי" עד יום שני בשעה 20.00. כתבות שיגיעו לאחר מכן – אני לא מתחייבת שיכנסו לעלון של אותו שבוע.

מהמרפאה

1. אנו מבקשות להזכירכם לבוא להתחסן נגד שפעת.
2. יש במרפאה טפסים + מעטפות של הביטוח המושלם להחזרים. מי שזקוק, מוזמן לבקש מדורית.
3. אנו חוזרות ומזכירות למטופלנו שאסור לנו בשום אופן לקבל תרופות חזרה.

איכות הסביבה

טיפ קטן שכל אחד מאיתנו יכול לעשות כדי להציל את כדור הארץ

קונים גבינות בדלפק הגבינות בסופר במקום באריזות מוכנות- יותר זול וגם פחות אריזות פלסטיק העשויות מנפט שאת השימוש בו כדאי שנצמצם
מסרה נעמה

גז

הרינו להביא לידיעתכם, כי עקב עליית מחיר הגז בעולם, עלה מחיר הגז ועתה מחיר בלון 12 ק"ג יעלה 110 ₪, כולל מע"מ

אלק / פזגז

גבעה באדום - גבעה בשחור

**כמה דברים שחשבתי על הסרט של אידו סלע "החטיבה שנשכבה על הגדר".
הסרט הוקרן ב"ערוץ 1" ביום א' ה- 14.10.07 -**

בהרבה מובנים הסרט של אידו "גבעה באדום" מזכיר מאוד את "החטיבה שנשכבה על הגדר". אבל בהרבה מובנים אחרים "גבעה באדום" הוא כל מה שלא "החטיבה שנשכבה על הגדר". "גבעה באדום" הוא סיפורו של הקרב על תל פאחר ממלחמת ששת הימים. הסרט השני שייך למלחמת יום כיפור. שניהם סיפורי קרב שנדחקו אל מחוץ לתודעה הלאומית. ושניהם מספרים את סיפור זוועות המלחמה וההתמודדות העיקשת והבלתי אפשרית כמעט של אדם החוזר משדה הקרב ומבקש לשוב ממצב של שפיות בלתי אפשרית אל נורמליות שבורה ומרוסקת. וכמובן גם עולה, כמו תמיד בסרטים של אידו, שאלת המחיר שאנחנו נידונים לשלם בחשבון האנושי המצטבר של כל המלחמות שנלחמנו עד היום ונשרטנו בהן ומהן. כלומר, ניסיון אמיץ לענות ביושר על השאלה מה זה עושה לחברה הישראלית. ואידו הוא במאי אמיץ.

בשטח ההשמדה למרגלות מוצב תל פאחר, בתעלות הבזלת ובבונקרים החפורים איבד גדוד 12 של חטיבת גולני את מרבית לוחמיו ומפקדיו. הקרב שהתנהל במלחמת ששת הימים בצפון רמת הגולן נחשב עקוב מדם, משובש, מאולתר ורצוף מעשי גבורה. הקרב בתל פאחר הותיר את היחידה כואבת, מתאבלת ושבורה. יחד עם זאת, בעבור הלוחמים ששרדו את הקרב- מרביתם עולים חדשים ממזרח אירופה וצפון אפריקה, היה תל פאחר טבילת האש שצרבה בהם את הזהות הישראלית שלהם וקנתה להם תחושה של שוויון מול הצברים והאשכנזים שלצדם לחמו. מי שראה את הסרט "גבעה באדום" זוכר קרוב לוודאי את הסיפור של חמאווי, חייל צעיר ממוצא סורי שמיד עם סיום קורס מכי"ם עלה להלחם בתל פאחר ושם מצא עצמו לפתע, באמצע הקרב, עומד משותק מול חייל סורי שגם הוא משותק מאימת הפגישה. ככה הם עומדים זה מול זה, שני סורים, אחד ישראלי ממוצא סורי ואחד ערבי סורי עד שחמאווי צועק "שמע ישראל" וסוחט את ההדק ובעוד הוא מרגיש כמתוך התעלות איך הכדור כמו יוצא מגופו שלו וננעץ בגופו של החייל הסורי, הוא כבר מוצא עצמו בוכה מצער על שהרג בן אדם. ועוד זכור הקטע שבו חמאווי מספר איך הוא מסתכל על הגבעה המדממת ולפתע היא מתכסה באדום. הוא יודע שזה רק בראש שלו ועם זאת הוא רואה את זה באופן כל כך מוחשי ממש כאילו זה קורה באמת.

הסרט "גבעה באדום" מספר לנו משל חודר והומני על אומץ לב ואנושיות, על הקרבה עילאית וניסיון נואש לשמור על צלם אנוש בסביבה שמתנגדת לאנושיות. משל שאיננו זקוק לתווך באמצעות שום אמצעי אומנותי מודגש ו/או סמל מסומן של במאי שיתפוס אותנו בשערות ראשנו ויכוון אותנו בכוח אל המחיר הנורא שנתבעים לשלם גיבוריו כדי להרוויח אותו ביושר. אין לנו צורך בכל אלה כי המשל הקולנועי בו עשוי טוב כל כך עד שאנחנו כבר מבינים הכל לבד.

גם חטיבה 14 מהשריון שלחמה במלחמת יום כיפור, ממש כמו גדוד 12 במלחמת ששת-הימים, עוברת סיפור של קרב נורא בו היא שורדת את הגל הראשון של המתקפה המצרית שבאה בגלים של חמש ארמיות, נמחקת כמעט לגמרי, מתרסקת, וכמו עוף החול קמה מבין הריסותיה וממשיכה להילחם בחירוף נפש עד שהיא מעבירה את המלחמה אל הצד השני של תעלת סואץ (וגם כאן אחד מגיבורי הסרט מספר על הגבעות שכוסו פתאום בשחור). ואז, לאחר ששכך ערפל הקרב ושאונו, התברר להם לפתע שהם נותרו עם ערימה של גוויות וצלש"ים ביד, ושהצנחנים של איציק מרדכי, שבכלל לא היו בקרב על "החוזה הסינית", גנבו מהם גם את החווה וגם את התהילה. במהלך הסרט אנחנו עוברים מסע מפרך ומייסר, אינגמר ברגמני משהו, הגורם לנו לתהות כמה הקיום האנושי שברירי, ועד כמה דק הקו המפריד בינינו לבין הגהנום שרובץ לפתחנו תמיד באפלת המציאות בה אנו חיים.

כמו ב"גבעה באדום" גם כאן המבחן האחרון יהיה שאלת היחס שנוצר בין הצופה לסרט הנבחנת בנקודת הזמן שבה הוא (הצופה) נפרד מן הסרט וחוזר להווה הבלתי נמנע ואל מסקנותיו הנחרצות. ומעבר לשאלה, הילדותית משהו והמאוד לא מעניינת לדעתי, למי מגיעה יותר תהילה לצנחנים או לשריון, עולה שבעוד ש"גבעה באדום" הוא בסופו של חשבון משל נטו על קיום אנושי במצבי קיצון, משל קוהרנטי שסגור הרמטית ומותיר את חובת הנמשל לתבונתו של הצופה, שהבמאי הנבון סמך עליו שיקיש כבר לבדו מן המשל אל הנמשל, והמשל שבסרט כל כך מהודק לפריים עד שאפילו הסמלים העולים ממנו אינם חורגים מגבולותיו הברורים שסומנו יפה כל כך ע"י אידו סלע, ולכן גם נותרו בסופו של חשבון בחוויית הצופה כחלק אינטגרלי מהרקמה הכוללת של מציאות הסרט (וזוה כולל אפילו את השם "גבעה באדום" הנובע באופן ישיר מדבריו של חמאווי אחד מגיבורי הסרט), הרי שלעומת זאת הסרט "החטיבה שנשכבה על הגדר", עמוס יותר מדי בסמלים הממוקמים חיצונית לסיפור הנרטיב הראשי של הסרט (מהשחקנית, שמזכירה קצת את שאמסה מ"כאמל גשש", ועד לאלכסנדר זייד מגבעות שייך אברק וחרתיה. וכמובן גם העיזים החולפות בנון שלנטיות מזרחית על פני פניו הקפואות של אלכסנדר זייד המשקיפות אל האופק של כולנו. עיזים שהן המקבילה לפרות של קאצ'ה המשוטטות באזור תל פאחר ב"גבעה באדום").

והבמאי מוסיף וחודר בכוח אל טריטוריית הנמשל, (שהיא כאמור שייכת, בחוזה לא כתוב, לצופה), עד שהתחומים בין המשל שהוא הסרט והמציאות כנמשל מתערבבים זה בזה (שזה כשלעצמו בכלל לא נורא) ועולה תחושה מטרידה שהבמאי מבקש להלחים את המציאות, כפי שהוא רואה אותה בעיני רוחו, אל הסרט בקנה מידה של אחד על אחד. (מזכיר קצת את הקרטוגרפים המופלאים בסיפור של בורחס, שרצו לצייר את מפת העולם בקנה מידה שיחפוף לגודלו של העולם. דבר שהוא לחלוטין בלתי אפשרי כמובן. צריך להיות אלוהים כדי שזה יקרה). וכאשר חוקי המשחק, בין אידו סלע לביני כצופה (שנרקמו יפה כל כך ב"גבעה באדום") מופרים, והמרכיבים השונים מושלכים זה בזה בכוח רב בחלל הסרט ומשבשים זה את תחומו של זה, עד שכמעט הם מרסקים אותו לרסיסים, מצאתי את עצמי מעורב פתאום בחוויה שמזכירה מאוד סרטי סנאף.

כלומר מצאתי את עצמי צופה בסרט שאני יודע שהוא דקומנטרי ומשקף מציאות, אך הייתה זאת "מציאות" שנכפתה באופן שרירותי, ושטופלה ועובדה יתר על המידה ע"י במאי שהוא "אלוהי הסרט" הכל יכול. היבריס של יוצר (ויהיה מקצועי ואמיץ ככל שיהיה) היה ויהיה תמיד תבלין שמקדיח את עוגת היצירה.

וזה לא שלא הבחנתי בהקשרים התרבותיים העמוקים שהיו פזורים בשפע וגלויים לעין לכל מי שראה את הסרט "גליפולי" של פיטר וויר (עם מל גיבסון), וזוכר את הגנרל האוסטרלי היושב באוהל ולוגם כוס וויסקי בעיניים עצומות, כשברקע מתנגנת מוסיקה קלאסית שבוקעת מגרמופן גדול בפינה, כשבאותה עת החיילים שלו נטבחים בחפירות ע"י התורכים כתוצאה מפקודה שאישר. וגם כמובן הקטע המצמרר שבסוף הסרט כשרעמי התותחים ואורות הפגזים המתפוצצים שהבהיקו כזיקוקי-חג בחשכת הליל מעל לספינות המלחמה שבים, מתמזגים באדאג'יו של אלבינוני לכדי תמונה מרהיבה המזכירה התרחשות בגן-שעשועים. אך הסרט של אידו, למרות כל ההקשרים התרבותיים, המוסיקה המדהימה והאסתטיות השופעת ממנו, עמוס כל כך בעודף של כוונות ומסרים, עד שהוא מוכרח להתפקע ולהתפזר לכל עבר. וחבל. כי כאשר לסרט נוצר פוטנציאל תקשורתי מרשים כל כך, ולעומת זה המפגש איתו מוליד תסכול גדול כל כך, בהכרח אתה נותר בסוף הסרט וחצי תאוותך בידך. ואז אתה שואל את עצמך בתימהון גדול על מה לעזאזל הייתה בעצם כל המהומה? אידו, על הרבה פחות מזה מקימים היום בארץ ועדת חקירה.

(אידו, המאמר נכתב בהמון הערכה ואהבה לכוח היוצר שלך. לא לקחת ללב).

דודו פלמה

משנתו של איש חכם בא בימים

זקן בן 92 נמוך, בעל מראה נאה, המתייחס למראהו במידה רבה, מגיע לבית אבות. אשתו בת ה-70 רק נפטרה, והוא נאלץ לעזוב את ביתו.

אחרי המתנה בת שעות בבית האבות, הוא מחייך כי נאמר לו שחדרו מוכן. בעודו צועד לעבר המעלית, מדדה על מקל ההליכה שלו, תיארתי בפניו את מראה חדרו כולל הסדינים התלויים על החלונות המשמשים כווילונות.

- "אני מאד אוהב את החדר" הוא אומר בהתלהבות של בן 8 שרק קיבל לידיו גור כלבים חדש.

- "אבל הרי עוד לא ראית את החדר, חכה רגע – הנה אנו מגיעים".

- "אין לזה שום קשר" הוא ענה "אושר הוא דבר שאני בוחר בו מראש. הדבר לא תלוי בריהוט של החדר או בעיצוב שלו, אלא איך אני מחליט לראות אותו. כבר הוחלט בדעתי שאני אוהב את החדר. זו החלטה שאני מקבל על עצמי כל בוקר כשאני מתעורר. אני יכול לבחור - אני יכול להעביר את יומי במחשבה על הקשיים שיש לי עם איברים שאינם מתפקדים היטב בגופי... או פשוט לקום ולהודות לשמיים על אותם איברים שעדיין מתפקדים. כל יום הוא מתנה וכל זמן שאני יכול לפקוח את עיני אתמקד ביום החדש, ובכל הזיכרונות המאושרים שבניתי במהלך חיי".

זקנה היא כמו חשבון בנק: אתה מושך בשנותיך המאוחרות כל מה שהפקדת בדרך. כך שעצתי לכם היא: הפקידו את כל האושר שאתם יכולים בעו"ש של בנק הזיכרונות.

תודה לכם על חלקכם במילוי החשבון שלי בזיכרונות מאושרים, אשר אני עדיין ממשיך למלא.

זכרו את החוקים הפשוטים לאושר:

1. שחררו את לבכם משנאה.
2. שחררו את מחשבותיכם מדאגה.
3. חיו בפשטות.
4. תנו יותר.
5. צפו לפחות.

